

ere fabrikerede af Befolkningen selv, og som bestaa i en lille Æske, sat paa en Pind, der staar paa et Hjørne, hvori man lægger sine Breve, og hvori Landposten lægger de Sager, han skal aflevere? Findes der noget andet Land, hvor man paa offentlige Veje kan aflægge Pakker, der ere komne med Posten, og som Beboerne hente paa Hjørnet af deres Sidevej? Findes der noget andet Land, hvor man paa alle Tværveje finder hensat Mejerispande, som Vognene komme og hente? Det kunde ikke findes i noget andet Land. Her er en fuldstændig Sikkerhed og retslig Orden, som ikke findes noget andet Sted, og det er under Befolkningens egen Medvirkning, at dette er opnaaet. Vi ere jo vant til, at der fra Herredsfogedernes Side forlanges flere Betjente. Det har jeg i det mindste kendt i den Tid, jeg har levet paa Landet, i de sidste 40 Aar, men lige saa støt have i Reglen alle Kommuner sagt nej; de have givet, hvad der var nødvendigt, for at Retten kunde haandhæves med den enkelte eller de to Politibetjente, der havdes til Raadighed, og saa i øvrigt med Sognefogeden. Det samme bør endnu være Tilfældet i Fremtiden, og det saa meget mere, som det *kan* gøres, og saa meget mere som Sognefogeden skal blive ved med at assistere Politiet. Under den fremtidige Ordning ville Sysselmændene have akkurat samme Assistance som nu i Sognefogederne, og da Sognefogederne maaske endog saa ville bruge i højere Grad end hidtil, saa er det klart, at de efterhaanden forlange højere Lønning. Skulle vi saa ogsaa forøge Lønningerne for det Politi, vi hidtil have haft, og samtidig faa en hel Del flere Betjente, end Befolkningen anser for nødvendigt, bliver det en meget kostbar Historie for Staten og Kommunerne, og det bliver, som sagt, et Indgreb i den Selvstændighed, som Befolkningen har vænnet sig til, og som Befolkningen føler, at den har Ret til, saaledes, at den selv ordner Grænserne for den Mængde Politi, der behøves. Der er intet i Henseende til Domstole og Administration, som Befolkningen omkring i Kommunerne har større Skræk for end at faa mere Politi end højest nødvendigt, fordi Befolkningen føler med sig selv, at efterhaanden som Udviklingen gaar frem, Opdragelsen bliver bedre, og de sociale Forhold forbedres, kan Befolkningen inden for sine Kommuner selv holde Hævd i retslig Henseende, i alt Fald saa vidt, at man kun i Undtagelsestilfælde behøver at paakalde Statens Hjælp. Jeg

tror, at det vil være til stor Skade for hele vort Folks aandelige Udvikling, om vi fratage det det Initiativ, det hidtil har haft i saa Henseende, og jeg vilde ønske, at den højtærede Justitsminister under Forhandlingerne med Udvalget mellem 2den og 3die Behandling kunde finde en Form for § 90, der mere imødekom de Ønsker, som ere udtrykte gennem Udvalgsflertallets Forslag, og som jeg er aldeles vis paa næres rundt omkring i hele Landet, i det mindste af hele Befolkningen omkring i vore Landkommuner. Jeg kan føje til, at der var omkring i Landkommunerne, da Gendarmkorpset blev ophævet, ingen andre, der savnede Gendarmene, end Herredsfogederne og Præsterne. Hele Befolkningen ellers var enig om det ønskelige i, at Korpset blev afskaffet. Men naturligvis, de, der i Provisorietiden stode som Magthavere baade i de retslige og i gejstlige Forhold, havde jo i høj Grad prist et saadant Korps som dette Gendarmkorps, der paa Trods af Lov og Ret stillede sig til Raadighed for de Herrer Magthavere inden for Kommunerne. Det er den Henstilling, jeg vil gøre saavel til Udvalget som til den højtærede Minister, om man ikke kunde komme til Enighed mellem 2den og 3die Behandling, saaledes at § 90 nærmedes mere til Udvalgets Forslag, imod at Flertallet saa ofrede Ændringsforslagene Nr. 1 og 15. Det vilde lette Afstemningen betydeligt, hvis man fra den højtærede Justitsministers Side kunde faa et Tilsagn om Arbejde i denne Retning og derved kunde opnaa, at Udvalget tog de paagældende Ændringsforslag tilbage inden Afstemningen.

K. Kristiansen: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet ved denne Sags Behandling, da Sagen jo er af en saa omfattende Natur, at det ikke er saa lidt vanskeligt for os, der ikke have været med til Detailbehandlingen i Udvalget, at sætte os ind i alle dens Enkeltheder. Vi maa jo ved at studere de Betænkninger, der ere fremkomne fra Udvalget, og ved at overveje de Udtalelser, der fremkomme fra Udvalgsmedlemmer og de højtærede Ministre, danne os en Mening og derefter tage Standpunkt til de mange forskellige Ændringsforslag, som ere stillede.

Der er dog et af Ændringsforslagene, som jeg straks har kunnet danne mig en Mening om og tage Standpunkt til. Det er det, der angaar Spørgsmaalet om, hvor Landsretten for Jylland bør have sit Sæde, i Viborg eller i Aarhus, og jeg kan